

det Møde, hvor det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen og jeg var til Stede, og ogsaa ved Mødet ovre paa Fyn udtalte jeg udtrykkelig angaaende Statsministerens Optræden og hans Delta-gelse i Erklæringen af 9. Juli, at denne Handling fra Statsministerens Side hørte til den Slags Handlinger, som ikke bliver angrebet, ja, tværtimod ofte bliver betragtet som rigtige, i det Øjeblik det gaar godt, men i det Øjeblik, det gaar daarligt, kommer Angrebene. Jeg sagde endvidere, at der kunde være overmaade mange Grunde, der talte for, at Statsministeren havde optraadt, som han havde, og jeg henviste til, at det var saa overmaade let nu bagefter, da man kunde se Situationen ganske anderledes, fordi vi nu kendte meget mere, end Statsministeren kendte den 9. Juli, at være bagklog og kritisere saa overmaade skarpt. Det er aldeles ikke rigtigt, saaledes som baade det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen og det ærede Medlem Hr. Hauge søgte at give det Udseende af, at jeg var gaaet særlig angrebsvis til Værks overfor Statsministeren. Nej, det, jeg har sagt angaaende Statsministeren, og det, jeg gerne vil fastholde, er det, som ogsaa mit Partis ærede Ordfører har udtalt i denne Sag: at det efter vort Skøn havde været heldigt, om Statsministeren — som jeg udtrykte det paa det paagældende Møde — en Overgang havde taget Konsekvensen af, at Ordningen af 9. Juli ikke holdt, og derfor havde trukket sig i Baggrunden.

Det var det, jeg sagde. Men jeg vil til Slut angaaende dette Punkt gerne sige til de ærede Medlemmer, at som denne Finanslovbehandling jo har vist det, og som jeg ogsaa senere skal komme ind paa det, har der ogsaa paa dette som paa saa mange Omraader været Uenighed mellem de to Oppositionspartier. Og naar man vil angribe os fra konservativ Side, maa man ikke glemme, at den Dagsorden, der blev vedtaget i dette høje Ting, jo udtrykkelig har Ordene „uanset Erklæringen af 9. Juli“, og en af Oppositionens Førere, oven i Købet en af dens mest fremragende Førere, der er i denne Sal, nemlig det ærede Medlem Hr. Rode, har udtrykkelig udtalt, at den Undtagelsesstilling, som man derved gav Erklæringen af 9. Juli, og hvad dermed staar i Forbindelse, var en meget skarp Dom over Statsministerens Handlemaade.

Jeg skal dernæst vende mig til det, som jeg egentlig har at sige ved denne Finanslovbehandling. Jeg tror nemlig, at der kan være god Grund til fra det konservative Folkepartis Side at trække nogle enkelte Linier op for den Politik, som Partiet har

ført, siden det blev dannet i 1915, og til den Dagsorden, der blev vedtaget forleden. — Jeg ser nemlig saaledes paa det, at i den Dagsorden, som da blev vedtaget, og hvor mit Parti stemte sammen med Partiet Venstre, sagdes det, at den Politik, der skulde føres her i Landet, er en Politik paa det borgerlige Samarbejdes Grund. Overfor de stærke Angreb, der gennem de sidste Maaneder fra mange forskellige Sider er rettet mod det konservative Folkeparti, og da navnlig fra Oppositionens Side Gang paa Gang er rettet mod mit Parti for, at den Politik, som Partiet førte overfor Partiet Venstre, var en vigende Politik, saaledes som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg forleden sagde, tror jeg, der kan være god Anledning til at trække nogle enkelte Linier op og se, hvad Slutresultatet er af denne Politik.

Saaledes som den foreløbig har formet sig, kan jeg i alt Fald ikke se rettere end, at Slutresultatet er dette, at der under denne Finanslovbehandling, er sket to Begivenheder, som man vel har Lov til at sætte i nogen Forbindelse med hinanden. Den ene er den, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen paa sit Partis Vegne som dets Finanslovsordfører erklærede, at nu var Socialdemokratiet villigt til at danne Regering, og man maatte forstaa det saaledes, at Socialdemokratiet var villigt til at danne Regering alene. Den anden politiske Begivenhed under denne Finanslovbehandling var den, at en konservativ Dagsorden er vedtaget. Det er, saa vidt jeg ved, ikke sket i mangfoldige Aar i dette høje Ting. Det er i alt Fald ikke sket i dette Aarhundrede, at en Dagsorden, der er stillet fra konservativ Side, er blevet vedtaget. Jeg tror, man fra det konservative Folkepartis Side har Lov til at understrege, at denne Dagsorden, naar man ser paa det konservative Folkepartis Politik, saaledes som vi grundede den i 1915, og saaledes som vi gik til Valg paa den i 1918 og 1920, just peger paa, hvad vi fra Folkepartiets Side Gang paa Gang har krævet.

Da vi i 1920 efter det sidste Valg optog den politiske Drøftelse i denne Sal, var Stillingen jo den, at man fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side stillede sig paa det Standpunkt, at man godt kunde tænke sig at samarbejde med Partiet Venstre. Ved de Udtalelser, der faldt ved Finanslovbehandling i 1920 og ogsaa ved Finanslovbehandling i 1921, blev denne Tanke i alt Fald ikke afvist. Og hver Gang, der var den mindste Uenighed mellem det konservative Folkeparti og Venstre, var Stil-